

MOČ KRIŽA II

ALAN VINCENT

POVZETEK: Drugo delo križa je, da sem enkrat za vselej usmrčen s Kristusom. Stari človek je bil usmrčen z močjo križa, tako da je z njim konec in nad mano nima več nobene moči. Stari človek je križan enkrat za vselej, tako da nas nikoli več ne more ovirati. Z močjo križa smo osvobojeni v novo stvaritev, kakršna smo že v Kristusu. Nismo več ujetniki svoje podedovane preteklosti, svoje družine, svojega okolja in tudi ne neumnih dejanj, ki smo jih storili sami.

SVETOPISEMSKI NAVEDKI: Psalm 51,7; Evangelij po Mateju 26,39; 27,46; Evangelij po Luku 11,9–10; 22,42; Pismo Rimljanom 6,1–6.9–11; 10,10; 1. pismo Korinčanom 2,2; 15,45.56; 2. pismo Korinčanom 5,17.21; Pismo Kološanom 2,15; Pismo Hebrejcem 2,9; 5,7.

PREVOD: Alenka Gorišek

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (© 1996, 2000 Društvo Svetopisemska družba Slovenije). Kjer je potrebno, je v oklepajih navedena drugačna oziroma bolj dobesedna prevodna možnost, ki se bolje ujema s sporočilom pridige.

Moč križa, DRUGI DEL

Izhodiščno besedilo za to serijo, ki govori o moči križa, najdemo v Prvem pismu Korinčanom, 2. poglavje, 2. vrstica, kjer Pavel pravi:

Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.

V drugem delu serije o moči križa bomo govorili o moči križa, da opravi s "starim človekom". V 6. poglavju Pisma Rimljanom si bomo ogledali vrstice 1–6. Pavel piše Rimljanom in postavi tole vprašanje:

Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?

Ali je Kristusov evangelij poceni pot k odpuščanju grehov, tako da lahko vsakokrat pridemo k Jezusu in nato spet ves teden živimo poraženi? "Gospod, odpusti mi, ker sem vpil na otroke, imel nečiste misli in v službi nisem bil pošten. A hvala Bogu za kri, ki očiščuje grehe preteklega tedna, tako da lahko zdaj začnem nov teden življenja v grehu."

Je to delo Kristusovega evangelija? Sveto pismo pravi: "Bog ne daj! Bog ne daj, da bi kaj takega le pomislili! Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?" Grško besedo na začetku 2. vrstice bi lahko prevedli takole: "Da se ne bi kaj takšnega zgodilo!" Bog ne daj, v nobenem primeru, nikakor ne, odženi tako misel, proč s takšno predstavo! Tako močno je to izraženo v grščini.

Nikakor ne! Le kako bomo mi, ki smo odmrli grehu, mogli še živeti v njem? Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt?

V tem poglavju se je treba zavedati treh stvari: prva se pojavi v 3. vrstici, druga v 6. in tretja v 9. vrstici; kot posledica lahko računaš na nekatere stvari v vrstici 11.

Vsi vemo, da knjigovodje pri svojem delu nimajo opraviti z domnevami ali željami. Ko pride do davčne revizije, gre za dejstva in ne za predstave. Beseda "mislite, da ste" v vrstici 11 je pravzaprav beseda, ki se uporablja v knjigovodstvu. V dobresednem prevodu pomeni 'nekaj finančno prešteti, na nekaj računati'. Če knjigovodju rečemo: "Lani smo imeli 1.000.000 tolarjev dobička", bo odgovoril: "Dobro, pokažite mi dejstva." V knjigovodstvu nimamo opraviti s predstavami in pretvarjanji, zato reče: "Pokažite mi dejstva. Ko jih bom videl, bom računal na njih."

Beseda v 11. vrstici pomeni ravno to. Če poznamo določena dejstva, lahko na njih gradimo. Na ta dejstva lahko računamo, se na njih zanesemo, kakor se knjigovodja zanese na določene račune. Prepričan je, da so popolnoma resnični in gotovi. Šele nato lahko dela finančne zaključke glede posla. Če je poslovanje zašlo v rdeče številke, ne bo računovodja nikdar rekel: "Pravzaprav smo v rdečih številkah in imamo težave, vendar slavimo Boga, da smo finančno uspešni." Zanj je to popolnoma nerealno. Rekel bo: "Ne, dejstva mi tega ne pravijo. Dejstva kažejo na finančne težave."

Obstaja napačna vrsta verovanja, ki temelji na predstavah: "Pretvarjajmo se, da je tako in tako." To sploh ni vera. Vera temelji na trdnih dejstvih, ki jih najdemo v Božji besedi. Ta dejstva so morda v nasprotju z našo človeško logiko, a za Boga so to absolutno

temeljna dejstva. Bi se strinjali z mano, da če Bog nekaj reče, potem to tudi resno misli? Se strinjate? Mnogo kristjanov tega v resnici ne verjame. In ali bi se tudi strinjali z mano, da če Bog nekaj reče na določen način, potem to na ta način tudi misli? Če uporabi preteklo obliko, da potem tudi misli na preteklost? Če pa uporabi prihodnji čas, tudi misli na prihodnost? Tako preprosto je to. Kljub temu se mnogi kristjani spotikajo ob to, kar reče Bog in kako to pove, ter želijo to omejiti. V Drugem pismu Korinčanom, 5. poglavje, 17. vrstica, na primer piše:

Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo.

Nastopilo je novo in vse je od Boga. Glede na uporabljene časovne oblike, so vse to stvari, ki so se že zgodile. Kljub temu pa slišim ljudi moliti: "Bog, zahvaljujem se ti, da če je kdo v Kristusu, postaja nova stvaritev." Tega Sveto pismo ne pravi. Pravi, da je že nova stvaritev – dokončno dejstvo. Vse se je že zgodilo in je dokončno dejstvo. Vse to je od Boga, dokončno dejstvo. Morda bo kdo rekel: "Tega ne razumem." Nikogar nisem prosil, naj to razume, ampak pravim: "Veruj!"

Zato je najbolje misliti tako, kot misli Bog, pa če to razumemo ali ne. To moramo dojeti v duhu. Potem, ko takšno resnico začenjamo po veri doživljati, jo lahko počasi razložimo tudi razumu. Ste razumeli? Če čakamo, da bomo razumeli vse, kar ima Bog za nas, bomo večino tega zamudili.

Človek se usede v avto in se pelje z njim, ne da bi vedel, kako deluje elektronski vžig. Ne reče: "Šele ko bom razumel elektronski vžig, se bom peljal z avtom." Če bi bilo tako, nas bi večina morala hoditi peš. Zakaj tega ne moremo storiti tudi v duhovnih stvareh? Zakaj ne moremo zaupati popolnemu stvarniku, kot je Gospod, naš Bog, ki ve, kako smo ustvarjeni. Saj smo pravzaprav *čudovito ustvarjeni* (Psalm 139, 14). Verjamem v to, kar pravi Bog. Če mi da Sveto pismo in reče: "To je res in to je res", potem jaz rečem: "Gospod, to je res." In pika.

Marsikdo bo rekel: "To je proti mojemu razumu." Ne, to ni proti mojemu razumu, ampak to vleče moj razum ven iz posvetnega mišljenja in ga prestavlja v Božje mišljenje. Tu gre za prenavo mojega uma, o kateri sem govoril v prvem delu serije. To govorim, ker bom izrekel določene trditve, ki so neizpodbitno svetopisemske, a se ne zdijo smiselne; vsaj glede na naravni razum ne. Vendar ne skrbite zaradi tega. Preprosto verjemite. Tako sem bil odrešen jaz in verjetno tudi vi.

Preden preidemo k našemu odlomku, bi rad omenil še nekaj, da bomo bolje dojeli resnico tega odlomka. Gre za zakon dedovanja, ki je svetopisemski zakon. V Svetem pismu se pojavlja spet in spet in dober primer tega najdemo v 7. poglavju Pisma Hebrejcem. Prepričan sem, da poznate odlomek, v katerem Abraham sreča Melkízedeka. Vemo, da se je to zgodilo v 14. poglavju Prve Mojzesove knjige, v 7. poglavju Pisma Hebrejcem pa avtor tega pisma pokaže svetopisemsko resnico, ki jo jaz imenujem zakon dedovanja. 7. poglavje Pisma Hebrejcem govori, da je Melkízedek srečal Abrahama in da so se med njima zgodile določene stvari. Avtor pisma želi dokazati, da je Melkízedek višji od Abrahama. Ob tem pove naslednje: Ko sta se srečala, je dal Abraham Melkízedeku desetino in Melkízedek je blagoslovil Abrahama. Nato pa reče: "Kateri je višji? Ta, ki blagoslavlja ali ta, ki blagoslov prejme? Očitno ta, ki blagoslavlja, zato je Melkízedek višji. Kateri je višji? Ta, ki desetino daje ali ta, ki jo prejme? Verjetno ta, ki jo prejme. Zato je Melkízedek višji."

Tako z dvema dejstvoma dokaže, da je Melkízedek višji od Abrahama. Obstaja torej nek Abraham, ki je očitno podrejen Melkízedeku.

Nato pride naslednji korak, ko reče: "Ko je dal Abraham Melkizedeku desetino, je bil v Abrahamovih ledjih pravnuk po imenu Levi." V času, ko ni bil rojen še niti Izak niti Jakob in kje neki šele Levi – gre za štiri generacije –, nam avtor pove, da je bil v Abrahamu še nerojeni Levi in bil vključen v njegova dejanja. Ko je dal Abraham desetino, je enako storil tudi Levi. Ko je Abraham prejel blagoslov, ga je prejel tudi Levi, kajti prek dedne povezave je bil v Abrahamu in je dobil blagoslov ter se podvrigel Melkizedekovi avtoriteti. To je svetopisemski princip, ki ga imenujem zakon dedovanja. Pisec Pisma Hebrejcem torej pravi, da je z Božje perspektive povsem jasno, da je Levi nižji od Melkizedeka in da je Melkizedek višji od Levija.

5. poglavje Pisma Rimljanom govori o nekaterih stvareh v zvezi z Adamom. Sveto pismo pravi, da smo bili vsi v Adamu, tako kot je bil Levi v Abrahamu. Ves človeški rod je bil v Adamu in ko se je Adam odločil, da bo neposlušen Bogu, smo bili v Adamovih ledjih vsi mi in bili tako vključeni v njegovo neposlušnost. Čeprav takrat še nismo živeli in je bilo vmes veliko generacij, zakon dedovanja kljub temu deluje. Ko se je Adam odločil za neposlušnost, sva bila ti in jaz zraven. Zaradi dedne povezave sva bila skupaj Adamom v njegovi neposlušnosti in njene posledice so zadele Adama, pa tudi naju. To je zakon dedovanja. To je neomajen zakon, ki v Adamu deluje proti nam.

Toda v 6. poglavju in tudi že na koncu 5. poglavja je predstavljena nova resnica, namreč da obstaja novo dedovanje. Bog nas je na križu iztrgal iz dedne povezave z Adamom in nas vsadil v novo dedno povezavo s Kristusom. Ko je bil torej Jezus na križu, sem bil jaz v Kristusu soudeležen v njegovem dejanju, ki je potešilo Božjo jezo. Zato mi Bog lahko po pravici odpusti moj greh – njegovi pravičnosti je zadoščeno. In ko je bil Jezus pokopan, sem bil jaz v Jezusu. Nisem še obstajal, vendar sem bil v Kristusovih ledjih, tako kot sem bil v Adamovih ledjih. V Adamu je zakon dedovanja deloval proti meni, v Kristusu pa čudovito deluje zame. Aleluja! Ko sem se rodil, sem se rodil kot grešnik po Adamovi naravi. To ni bilo le nekakšno teološko stanje, ampak povsem resnično. Nisem imel "teološko" slabe narave, ampak resnično slabo naravo. In ti tudi. Nisem imel "teološko" slabega značaja, ampak sem imel v resnici slab značaj. Nisem imel "teološko" nečistih misli, ampak so bile moje misli v resnici nečiste. Nisem imel "teološke" jeze, ampak pravo jezo. Kajti vse to je bilo resnično; to je bila resnična dediščina. Ali vidite, kako v Adamovi liniji vse deluje proti nam, v Kristusovi liniji pa za nas? Ko to spoznaš, v tvojem duhu nekaj eksplodira. Če Bog pravi, da sva bila jaz in ti združena z njim v njegovi smrti, potem misli točno to. Če pravi, da sva bila jaz in ti pokopana skupaj s Kristusom, potem misli točno to. Če pravi, da sva jaz in ti vstala skupaj s Kristusom, potem misli točno to. Ko se je to dogajalo Kristusom, sem bil jaz v Kristusovih ledjih. Nato je šel k Očetu in sedel na desno njegovega prestola. Bil sem v Kristusovih ledjih, ko je prejel vse blagoslove za svojo ubogljivost. Aleluja!

Vem, da traja nekaj časa, preden to zares dojamemo. Naj to zajame našega duha in naj spoznamo, da se Bog ne igra igrice "pretvarjajmo se, da ...". On nas ne pogleda z rožnatimi očali in reče: "Pravzaprav si umazan grešnik, vendar pretvarjajmo se, da si pravičen." Mi smo v resnici pravični. Aleluja! Tako kot si bil v Adamu resničen grešnik, tako si zdaj v Kristusu resnično pravičen. Aleluja! Vse to je treba sprejeti v veri. To je zakon dedovanja. Bog me je iztrgal iz enega rodovnika in me presadil v drugega. To je storil križ.

To bi rad še podrobneje obrazložil. Da bi razumeli, kaj piše v 6. poglavju Pisma Rimljanom, moramo dojeti nekatere stvari:

1. Zakon dedovanja, ki sem ga ravnokar na kratko razložil.
2. Razumeti moramo naravo smrti, s kakršno je umrl Jezus. Moči vstajenja ne moremo resnično doživeti, če najprej ne razumemo narave smrti, s kakršno je umrl. Šele nato lahko govorimo o moči vstajenja.
3. Pravo naravo novega rojstva.

Najprej k naravi smrti, s kakršno je umrl Jezus. Dokler tega ne dojamemo, sploh ne moremo prav spoštovati tega, kar se je zgodilo. O tem govori 3. vrstica v 6. poglavju Pisma Rimljanom:

Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt?

Krst je dejanje, ki ga je izbral Bog. Je fizično dejanje poslušnosti, ki pa vsebuje zelo globoko duhovno skrivnost. Če krst prejmeš z vero, potem moč krsta deluje v tvojem življenju. Po Svetem pismu je krst sredstvo smrti in vstajenja. V vodi si pokopan, zato je potopitev očitno edini zadovoljivi način krščevanja. Kot vernik se moraš potopiti v krstno vodo, da bi vstopil v tisto smrt, ki jo je umrl On. Vendar te tam ne pustimo za vedno. Spet si obujen. To simbolizira, da si združen s Kristusom.

Zakaj je bil Jezus krščen? Ni imel grehov, ki bi jih moral oprati. Prav tako ni imel stare narave, ki bi jo moral pokopati. Zanj je bil to krst identifikacije. Šel je dol v vodo, kjer je Adamov rod iskal rešitev za svoje grehe. Janez Krstnik jih je krščeval za spokorjenje, vendar to ni imelo nobene moči, dokler svojega dela ni opravil križ. Lahko imamo željo po spokorjenju, vendar pa nimamo moči za spokorjenje – dokler v našem življenju ni svojega dela opravil križ. Iskreno so torej iskali rešitev za svoje grehe, zato je Jezus stopil v to isto vodo, da bi postal rešitev. S krstom je bil potopljen v Adamov rod. Čeprav je bil rojen iz Marije, se je popolna identifikacija z Adamovim rodом zgodila s to potopitvijo pri krstu v Jordanu. S tem je bil dokončno in popolnoma duhovno identificiran z Adamovim rodом in je dobesedno postal eden izmed nas. Čeprav ni imel podedovane grešne narave, je bila njegova človeškost prav takšna kot naša, razen Adamove narave. Krščen je bil v to človeško naravo.

Lahko bi rekli, da je bilo to podobno poroki, kjer Oče reče Sinu: "Sin, ali se hočeš poročiti s tem padlim, grešnim, pokvarjenim, hudobnim Adamovim rodом? Se hočeš poročiti z njim ali z njo, s tem pokvarjenim človeškim rodом? Boš poravnal vse njene dolgove? Jo boš čudovito očistil in jo brezmadežno postavil predme?"

"Da, Oče, bom!"

Tako na Jezusov krst lahko gledamo kot na javno pričevanje o njegovi poroki z Adamovim rodом. Ko smo krščeni mi, s tem sklepamo drugo polovico poročnega obreda. Bog reče ženinu: "Ali hočeš vzeti to žensko za svojo ljubljeno ženo? Jo boš ljubil, skrbel zanjo in jo hranil, jo boš očistil in posvetil? Jo boš poveličal?"

"Da, Oče, bom!"

In ko mi kot posamezniki stopimo pred Boga, nam reče: "Ali vzameš tega moškega za svojega ljubljenega moža, da ga boš spoštovala, ga poslušala in mu služila?"

Pri krstu se poročimo v Kristusa. Aleluja! Vsi njegovi zakladi, vse njegovo bogastvo, vsa njegova osebna moč in vsa njegova slava nam pripadejo s krstom v Jezusa. Vsak, kdor se noče krstiti, je nor. Jaz bi to najraje naredil še enkrat, vendar se to zgodi enkrat za vselej. Kako čudovito!

Ko smo torej krščeni v Kristusa, smo krščeni v njegovo smrt. To smrt si na kratko oglejmo.

Ko je za Jezusa nastopil trenutek, da postane Odrešenik sveta, je moral Oče vzeti vse grehe Adamovega rodu od začetka do konca in jih položiti na Njega. Vsi grehi, ki so jih moške in žene kdaj koli zagrešili, so bili zbrani in nagrmađeni na Jezusa. Vsi.

Predstavljajte si to. Vabim vas, da rečete: "Gospod, daj mi to vsaj nekoliko razumeti." Vsega tega bremena dejansko ne moreš nesti; to bi te ubilo. Toda o tem je treba pre-mišljevati. Za trenutek si predstavljajte najbolj zlobne stvari. Pomislite na nacistični režim. Pomislite na najgnusnejši spolni razvrat, ki se v našem času dogaja v mestih tega sveta – v tistih skrivnih temnih sobicah. Pomislite na Jezusovo čistost in svetost, na njega, ki se ni nikoli niti dotaknil greha. Kako je mu moralo biti, ko je bila vsa ta umazanija naložena nanj? Si lahko to predstavljate?

Nekoč sem molil za nekega človeka, ki je bil hudo obseden z demoni. Vpleten je bil v vse mogoče oblike spolne perversnosti: v normalno spolnost, v homoseksualnost in celo v občevanje z živalmi. Kakšen izprijen primerek človeškosti. Bil je poln demonov. Izgnali smo jih in na koncu je prišel k Jezusu. Vendar ti demoni niso hoteli kar tako zapustiti svoje trdnjave; ko smo molili za tega človeka, sem čutil, kako me je absolutna pokvarjenost teh demonov kar preplavila. Ne vem, če to lahko sploh opišem. Še uro ali dve po tistem sem v valovih čutil, kaj pomeni biti homoseksualec ali spolni izprijenec. Ti demoni so bili kakor umazanija, ki me je preplavljala. In ko so demoni končno zapustili tega človeka, tako da je bil osvobođen, sem se hotel umivati in umivati in umivati. Umazanija teh malo demonov v tem enem človeku je bila dovolj, da se mi je vse gnusilo. Predstavljajte si, kako je moralo biti Jezusu. Greh vsega sveta, vsakega posameznega dejanja Adamovega rodu, je bil naložen nanj.

V 15. poglavju Prvega pisma Korinčanom, v vrsticah od 45 do 47, je Jezus opisan kot zadnji Adam. Postal je tako rekoč koš za smeti, v katerega je Bog zmetal vse odpadke Adamovega rodu. Vse je porinil vanj; vsa umazanija, vsa pokvarjenost in nemoralnost Adamovega rodu je bila naložena na Kristusa. To je bilo v mučnem boju v vrtu Getsemani, ko je Jezus rekel: "Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene." Ni šlo za fizično trpljenje, ampak za stud, za gnus nad tem, da bo nase vzel vse grehe. Vendar je tudi rekel: "Toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi."

Kelih, iz katerega je pil, je bil kakor posoda, v katero je Bog dal vso umazanijo, po-kvarjenost in ves greh celotnega Adamovega rodu. Zavrel jo je, tako da je postala koncentrat, in rekel: "Takole, sin moj. Tukaj je celotna pokvarjenost Adamovega rodu. Tu so vsa hudobna dejanja, kar so jih Adam in njegovi potomci kdaj storili. Izpij to." Jezus pa je zaklical: "Oh, oh, če je le mogoče, naj gre to mimo mene. Ampak kakor koli, izpolniti hočem tvojo voljo!"

V 5. poglavju Drugega pisma Korinčanom, vrstica 21, pa nam je rečeno še več:

Njega, ki ni poznal greha, je zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.

To je še večja skrivnost. Nanj niso bila naložena le grešna dejanja, ampak na nek način tudi grešna narava, tako da je postal pokvarjen z vso pokvarjenostjo Adama. Na nek način je prišla v njegovo bitje. Tega ne bom teološko argumentiral, ker nisem prepričan, če to sploh lahko kdo razloži. Pregloboko in preveč skrivnostno je. Vendar tako pravi Sveto pismo.

Potem ko so učenci v moči Svetega Duha prišli iz zgornje sobe, so povsod oznanjali vstajenje Jezusa Kristusa. Pokazal vam bom, zakaj. Oznanjali ga niso samo na veli-konočno nedeljo, ampak je to postala njihova življenjska strast. Nikjer niso pridigali o

Lazarjevem obujenju od mrtvih, čeprav je bilo to obujenje fizično gledano večji čudež. Zakaj? Koliko časa je bil mrtev? Štiri dni! Koliko časa je bil mrtev Jezus? Tri dni! Kaj se je dogajalo z Lazarjevim truplom? Razpadalo je. Kaj se je dogajalo z Jezusovim truplom? Bog ni dopustil, da bi trohnelo. Moč križa ni v tem, da je Jezus preprosto umrl, ampak v tem, kaj se je s to smrtjo zgodilo. Nikoli nihče ni umrl kakor Jezus. Nihče tega ni in ne bo storil. V 9. vrstici 2. poglavja Pisma Hebrejcem piše, da je *okusil smrt za vsakogar*. Sveto pismo pa v Prvem Pismu Korinčanom, 15. poglavje, vrstica 56, pravi: *Želo smrti je greh*. Bolj ko je človek v grehu, toliko bolj mučna je smrt, toliko globlje človek umre. Ko je Jezus na križu trpel smrt, je s svojim telesom nosil vse grehe Adamovega rodu. V svoji naravi je nekako nosil naravo Adamovega greha. Bil je najbolj gnusen, najbolj umazan in z grehi obložen človek, milijonkrat bolj, kot jih je svet kdaj koli videl. Vendar to ni bil njegov greh, ampak greh vseh drugih. Ali zdaj vidite, kakšno pravico je smrt imela do njega? Kajti želo smrti je greh. In smrt je odprla svoje žrelo, da bi ga pogoltnila in ga odpeljala v globine pekla, kajti do njega je imela milijonkrat več pravice kakor do katerega koli drugega človeka. Še preden pa je Jezus umrl, si je z močno vero izbral svoje vstajenje. Poglejmo v Pismo Hebrejcem, 5. poglavje, 7. vrstica:

On je v dneh svojega mesa daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti, in bil je uslišan zaradi spoštovanja do Boga.

Ta vrstica pravi, da je bil Jezus rešen "iz smrti". Mnogo let me je begala, dokler si nisem poglobljeval ogledal grškega izvirnika. V grščini je tu uporabljena predpona *ek*, ki izraža gibanje. Pomeni 'priti ven iz srede nečesa' – povezana je z gibanjem. Ne vem zakaj prevodi tako ne prevajajo; vrstica bi se dobesedno morala glasiti "mogel rešiti iz ven iz srede smrti". Jezus ni molil: "Oče, nočem umreti", ampak, "Oče, če sem umrl, potem imata smrt in pekel pravico do mene. Več pravice imata do mene, da me zvlečeta v pekel, kot do katerega koli drugega človeka, ampak jaz se sklicujem na to, da me bo Očetova slava, Božja moč, rešila ven iz srede (*ek*) smrti."

In bil je uslišan. Kot sem omenil že prej, si je Jezus, še preden je umrl, z molitvijo vere pridobil zagotovilo vstajenja. Svoje vstajenje je imel že v žepu. Zagotovilo svojega vstajenja si je izbral z bojem vere v getsemanskem vrtu. Aleluja!

Ne bo ostal mrtev, vendar pa bo šel milijonkrat globlje v smrt kot kateri koli drug človek. Ko razumemo naravo njegove smrti, začnemo spoznavati, kaj se je na križu v resnici zgodilo. Nase je vzel Božjo jezo nad grehi vsega človeštva, zato je v Prvem Pismu Korinčanom, 15. poglavje, 45. vrstica, imenovan *poslednji Adam*. Postal je dokončna tarča Božje jeze, skrajni koš za odpadke, posoda za grehe Adamovega rodu. Postal je skupek vsega tistega, kar je imel Bog proti Adamovemu rodu. Vse se je usmerilo vanj. Greh se je začel širiti od prvega Adama. In ves se je zbral in usmeril v poslednjega Adama. Vse je bilo združeno v njem in nič ni ostalo zunaj njega. Vse je bilo položeno vanj in potem je Bog svojega Sina poslal na križ kot zadnjega Adama in ga tam kaznoval za greh Adamovega rodu. Postal je tarča Božje jeze nad vsem Adamovim grehom, tudi nad mojim in tvojim grehom. Ti in jaz pa sva bila v Jezusu, čeprav še nisva bila rojena in fizično še nisva obstajala. Bila pa sva v njem in del njega, ko se je to dogajalo. Zato je Bog lahko tako pravično in pošteno opravil z najinim grehom. Aleluja! In potem je šel Jezus dol, dol, dol in dol v smrt.

Na križu je Jezus zaklical:

"Moj Bog! Moj Bog! Zakaj si me zapustil?"

Vzrok za to je bil, da je bil Jezus tedaj najbolj umazan in z grehi obložen človek, milijonkrat bolj, kot jih je svet kdaj videl, zato Oče tedaj z njim ni mogel imeti nikakršne skupnosti. Med njim in Očetom se je naredil prepad, globok kot pekel – Jezus je takrat nosil greh Adamovega rodu. In pri tem je bil čisto sam. Si lahko to predstavljate? Ko je Očeta najbolj potreboval, je bil od njega popolnoma odrezan. Njegova edina družba so bili navdušeni demoni in posmehljivi ljudje, peklena mračnost ter vsa bolečina in agonija Kalvarije. Celo na križu je bojeval dobri boj vere, da bi dosegel vstajenje, da bi dosegel tvoje odrešenje, da bi rodil Cerkev in rešil narode. Aleluja! Kakšen odrešenik! Do sebe ni imel sočutja, na tistem križu je bojeval veličasten boj. Tako je šel globlje v smrt kot kateri koli človek. In ko je umrl, je bila v tej smrti zbrana vsa hudobija Adamovega rodu.

Nato je začela delovati moč njegovih molitev in njegove vere. Tretji dan se je pekel zatresel. Lahko si predstavljam, kako so dežurni demoni rekli: "No, kaj pa je zdaj to? Vse se trese!" Sprožil se je alarm: "Jetnik na begu! Kdo je to? Sin človekov? On? Saj ne more vstati! Joj, tej moči se ne moremo upreti!" Tedaj so poklicali vsi demone: "Pridite, zberite se! Sin človekov namerava vstati. Če to stori, potem je to konec našega kraljestva. To je konec naše moči!"

Aleluja! V Pismu Kološanom, 2. poglavje, 15. vrstica, piše:

Razorožil je vladarstva in oblasti ter jih javno izpostavil, ko je v njem slavil zmago nad njimi.

Ta stavek se dobesedno glasi "slekel" je vladarstva in oblasti. Le-ti so se nanj prilepili kakor pijavke. Predstavljam si, kako je Jezus mogočno vstal od mrtvih, demoni pa so se skušali nanj obesiti in so govorili: "Ne spustite ga! Držite ga!" Poskušali so se ga oprijeti, Jezus pa je rekel: "Proč, vi umazanci. Pojdite stran!" Slekel jih je s sebe in se povzpел v veličastna nebesa na Očetovo desnico. Se ga je po vstajenju še vedno držal kakšen greh? Umrl je z milijon sovraštvi, z milijon nečistimi mislimi, nanj je bila naložena vsakovrstna umazanija in pokvarjenost, toda ob njegovem vstajenju vsega tega ni bilo več.

Pomislimo še enkrat na Lazarja. Ko je Lazar umrl, je umrl z navadno mero človeških grehov. Ne vem, kakšen je bil Lazar. Vzemimo, da je bil razdražljiv. Ali pa je žvečil tobak. Ne vem. Ko bomo prišli v nebesa, ga bomo lahko vprašali. Vem pa tole: ko je Lazar umrl, je imel določene človeške grehe, ki so bili del njegove narave – kakor jaz in ti. Ko je bil obujen od mrtvih, je bil prav tak. Še vedno je bil razdražljiv ali pa je še vedno žvečil tobak. Nič se ni spremenilo, vse je bilo tako kot prej. Zato pri njem ne govorimo o Očetovem veličastvu. Obujenje Lazarja je bil čudež, ne pa Očetovo veličastvo. Očetovo veličastvo je Jezusovo vstajenje. Ko je umrl, je bila namreč v njem zbrana vsa pokvarjenost, obscenost in padlost Adamovega rodu, a ko je vstal, je ni bilo več. Aleluja! Nobene slabe volje, nobenih nečistih misli, ampak samo čista popolnost njegovega večnega življenja. Aleluja!

Vrnimo se k 6. poglavju Pisma Rimljanom. Zdaj vidimo, kaj nam tukaj pravi Pavel. 4. vrstica:

S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt (Čemu? Da bomo ostali v njej? Prav gotovo ne.), da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja.

Če bi v vstalem Jezusu lahko videli nečiste misli ali umazanost, bi imeli opravičilo. Če pa ne, potem mora to ven tudi iz nas, izginiti mora iz naših življenj. To je stvar vere, s katero vzamemo in uporabimo moč križa. Poglejmo v 5. vrstico:

Če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja.

To bom povedal drugače. V nekaterih prevodih Svetega pisma so določene besede natisnjene ležeče – gre za besede, ki jih v originalnem grškem besedilu ni, dodal jih je prevajalec, ki je želel, da bi bolje razumeli smisel. V večini primerov pa ni tako. Prvotno besedilo je tu izrazno tako močno, kakor pri prodajalcu časopisov, ki po ulicah kriči zadnjo novico. Na primer: “Je kdo v Kristusu? Novo stvarjenje!” Tako je to izraženo v Drugem pismu Korinčanom, 5. poglavje, 17. vrstica. V Pismu Rimljanom, 6. poglavje, 5. vrstica, dobesedno piše: *Če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi* [v podobnosti njegovega] *vstajenja*. Lahko rečemo, da bomo njegovo vstajenje!

V Bombaju, kjer sem živel dolgo časa, lahko v trgovinah med drugim kupiš tudi lepa nalivna peresa priznane znamke. Človek je presenečen, ko vidi, da ta nalivna peresa stanejo le petsto tolarjev, čeprav na njih piše “Made in the USA”. Nihče pa ti ne pove, da je USA kratica za “Ulas nagar- Sindhi-Association”. V vasicah zunaj mesta preprosti ljudje v svojih kočah ponarejajo nalivna peresa priznanih proizvajalcev, ki pa nimajo kvalitete in trpežnosti pravega izdelka. Kupiš in ugotoviš, da ne dela. Na zunaj je lepo, vendar ne dela. Mnogi ljudje imajo podoben odnos tudi do vstajenja Jezusa Kristusa. Kot pri cenenem blagu – sploh ne pričakujejo, da bo delovalo, da bo imelo učinek na njih. Sveto pismo pa jasno pravi:

“Vi boste dejansko Njegovo vstajenje, če ste bili z Njim eno v smrti.”

Bog je z grehom v vašem življenju obračunal tako radikalno, kakor je obračunal z grehom, ki je bil naložen na Jezusa v njegovi smrti.

To, da se zavemo našega bogastva v Kristusu, je stvar vere. Temu, kar pravi Bog, moramo preprosto verjeti in ne smemo poskušati, da bi to razumeli. Jaz pravim: “Bog, ti veš, kaj misliš, tudi če jaz tega ne vem. Ti veš, kaj misliš, tudi če ne izgleda tako.” Tudi če moj razum pravi: “Toda to se ne dogaja. Še vedno imam vse te probleme. Še vedno se borim s kajenjem in s preveliko težo, še vedno vpijem na otroke. Razdražljiv sem, jezim se itd.” Sprašujete se: “Kako imam lahko vstajenjsko življenje?” Odgovor je: imate ga zato, ker Bog pravi da ga imate. In ko se tega oklenete z vero, to postane dejanska izkušnja v vašem življenju. Moč križa lahko uresniči svoje delo. Poglejmo v 6. vrstico:

“Vemo (To je druga stvar, ki jo moramo vedeti. Prva stvar je, da vemo, kaj se je zgodilo, ko je Jezus umrl, in kaj se je zgodilo z nami, ko je umrl in bil obujen.

Druga stvar je), da je bil naš stari človek križan z njim vred, da bi bilo telo greha uničeno in da bi mi več ne hlapčevali grehu.

Beseda *uničeno* je zelo močna. Nekateri komentatorji razpravljajo o tem, kaj točno ta grška beseda pomeni. Kajti kako lahko rečemo, da je stari človek uničen, če pa še vedno izgleda, da je živ in dejaven? Vendar ta beseda zelo jasno in močno izraža, da je bil uničen, da je ‘postal neučinkovit’, kakor da bi izginil. Tu piše, da je moč križa enkrat za vselej križala starega človeka, da nam ne bi več povzročal težav.

Prvo delo križa – to, da je Jezus umrl za nas – je bilo enkratno dejanje. Umrl je enkrat. Tega nisem posebej poudaril, ampak mislim, da je to vsem razumljivo. Ni mu treba

znova in znova prinašati žrtev za greh. Ena smrt na križu je zadostovala za vse grehe, za vse čase, ker smo bili takrat, ko je umrl, vsi v njem. Ko je bil križan, je bil v njem ves greh nas vseh. Zato ni nikoli več treba, da bi to Jezus storil znova. Proč z religiozno domisljico:

“Da, Jezus je umrl za tvoje pretekle grehe, še vedno pa si odgovoren za svoje prihodnje grehe.”

Neumnost! Ne, vse je bilo v njem. Križ ni časovni dogodek, ampak večni dogodek.

Zgodil se je ob določenem času, učinkuje pa večno. Abraham je lahko videl dva tisoč let naprej, prejel moč križa in živel.

Zdaj pa k opisu starega človeka, da bomo lahko spoznali pravo naravo novega rojstva. V Psalmu 51, 7. vrstica, David pravi:

Glej, v krivdi sem bil rojen, v grehu me je spočela moja mati.

David ni žalil načina, na katerega je prišel na svet. Samo priznaval je, da je s tem, ko je bil rojen iz žene, podedoval tudi Adamovo grešno naravo.

Poleg tega pa je bil tudi “oblikovan v grehu” – sem spada način, kako so z njim ravnali starši, kaj se mu je dogajalo v šoli itd. – skratka kako ga je kot otroka oblikovala grešnost sveta, v katerega je bil rojen. Morda imaš v življenju velik strah, ker so ti starši govorili: “Ne delaj tega!”, “Ti nisi dober”, “Nisem te hotel ali hotela”. To kot puščica tiči v duši, saj nas je zavrnitev, ki je v teh izjavah, ranila. Tako nas začne greh oblikovati. Kot otrok si šel v šolo in drugi so se ti zaradi te ali one stvari smejali: “Ha ha, kakšen si!” Ne vključiš se v igro in se skriješ v kot, ker nočeš, da bi se ti posmehovali. Ali pa si imel slabega učitelja, ki ti je govoril, da ti nikoli ne bo uspelo in da si zguba že pri sedmih letih. To je do neke mere doživel vsak izmed nas. Morda so te ljudje, ki bi te morali ljubiti in ščititi, spolno zlorabili, kar je tako zelo šokantno dejstvo, da sploh ne veš, kako bi si ga razlagal. To je torej druga razsežnost starega človeka, ki jo imamo skoraj vsi: “oblikovani smo v grehu”.

Tretja razsežnost pa je to, kar smo storili sami. Za vse ne moremo kriviti hudiča in za vse ne moremo kriviti staršev, kajti če smo iskreni, smo tudi sami sprejeli odločitve, ki so v naša življenja prinesle slabe navade in vsadile greh globoko v nas.

Ko sprejmemo odrešitev, se torej srečamo s temi tremi področji starega človeka:

Adamova dediščina, oblikovanje v našem otroštvu in to, kar smo se zavestno odločili sami. To je stari človek.

Na zgornjem mestu v Pismu Rimljanom nam Bog pravi, da je uničil starega človeka, kajti z njim ni mogel storiti ničesar. Ni ga ni mogel zakrpati, popraviti ali izboljšati. Edino, kar Bog lahko stori, je, da ga enkrat za vselej ubije. In to je storil na Golgoti. Vzel je tebe in tvojo staro naravo, tvojo staro dediščino in tvoje stare poti in jih križal s Kristusom.

Prvo delo križa je, da je Jezus umrl zame. Drugo delo križa pa je, da jaz umrem z Jezusom. Z njim umrem in dejansko doživim križanje stare narave, ker sem v Kristusu. Križan sem z njim. Tako je stara narava uničena. Ko moč križa enkrat pride v moje življenje, je to moč, ki uniči staro naravo.

Moja žena bi lahko to potrdila. To je že javno storila. Odraščala je med vojno in njen oče je bil v britanski vojski v Indiji. Odraščala je samo z materjo, ki jo je sovražila in ji govorila: “Nikoli te nisem hotela!” To je med vojno pomenilo, da je bilo treba nahraniti še ena lačna usta. Moja žena je rekla: “Sovražila sem svojo mamo in mama je sovražila mene.” Pri sedemnajstih je zbežala od doma. Takšna je preteklost moje žene. Poglejte,

kako čudovita oseba je danes! Ko sva se spoznala, je bila tako negotova in posesivna, da se nisem smel nasmehniti niti drugemu moškemu, kaj šele ženski. To je res. Nisem smel imeti prijateljev. Ljubil sem svojo ženo, vendar bi njena negotovost in posesivnost skoraj uničili najin zakon. V svojem življenju je doživela velike stiske in imela je resne potrebe.

Nato je prišel dan, ko sva bila odrešena. A šele nekaj let zatem, ko sva šla v Indiji na neko konferenco, je nek čudovit Božji mož govoril o moči križa, da usmrti starega človeka. Teh nekaj let se je trudila biti prijazna. Gledala je vse te čudovite kristjane in si mislila: "Moram biti takšna, kot so tile." V sebi pa je skrivala sebičnost, posesivnost, jezo, ogorčenje in sovraštvo do matere. Poleg tega je bil tu še oče, ki je odšel in jo zapustil – v njej je bila velika zmeda. Jezna je bila tudi name, ker ji v teh stiskah nisem mogel pomagati, saj nisem Bog, ampak le človek. Ker ji nisem mogel pomagati, se je tudi v meni začela dvigati zamera, a sem jo kljub temu ljubil. Prvih pet ali sedem let najinega zakona je bilo težkih in viharjih. Ne vem, kaj naju je držalo skupaj. Mislim, da je bil to Bog. Potem pa je križ opravil svoje delo.

Nekega določenega dne sva se z motorjem vračala z omenjene konference. Kar med potjo je vzela tega bednega, starega človeka, ki je bil križan skupaj s Kristusom, ga vrgla s svojega hrbta in rekla: "Dol z mojega hrbta, ti mrtvo ogabno bitje. Nad mano nimaš več nobene moči."

Kmalu zatem, ko se je odtrgala od svoje dediščine, je nastopila kriza vere, preizkušnja. Vendar ni potrebovala večurnih svetovanj ali obiska pri psihiatru, enostavno je pustila, da je v njej deloval križ. Sedaj prekipeva od ljubezni do svojega očeta in matere. Lahko jima je odpustila. Lahko jima je začela služiti in pomagati. Kako je skrbela za očeta, ko je umiral! Kako skrbi za svojo mamo! Moja žena je popolnoma spremenjena in prenovljena oseba. Zdaj sva poročena že skoraj štiri desetletja in vedno lepše in lepše nama je. Ne zato, ker bi tako dobro spadala skupaj, ampak zato, ker v naju deluje križ. Lahko bi govoril tudi o sebi, ampak čutim, da moram govoriti o Eileen – morda zato, ker jo lahko vidim bolj objektivno. Bog je moral opraviti svoje delo v naju obeh, preden sva sploh lahko zaživela v harmoniji in kakor koli začela opravljati službo, ki jo imava zdaj. Povem vam, v tem križu je moč, da usmrti in uniči starega človeka! To je za vsakogar izmed vas, če se boste glede tega oklenili Boga, težili za tem in to iskali. Kaj piše v evangelijih, da se zgodi, če prosimo? Npr. v Evangeliju po Luku, 11. poglavje, vrstici 9 in 10:

Tudi jaz vam pravim: Prosite in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo! Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.

To je šestkratno zagotovilo, da boste te stvari dobili, če jih boste iskali. Bog tega ne pravi zato, da bi nas mučil, ampak zato, ker je res. Križ ima moč, da usmrti starega človeka. Tako nisi več ujetnik svoje podedovane preteklosti, svoje družine, svojega okolja in tudi ne neumnih dejanj, ki si jih storil sam.

Kot najstnik in tudi pozneje, v svojih dvajsetih, sem zavrgel krščanstvo. Hodil sem s prijatelji. Bral sem knjige, gledal filme in si polnil um z umazanimi stvarmi. Bil sem spolno pokvarjen. Čeprav fizično nisem nikoli nečistoval, sem v svojih mislih to počel nešteto krat. Tudi potem, ko sem bil že odrešen, sem se še vedno boril s to poželjivostjo. Mislil sem: ko bom poročen, bo to minilo. Pa ni bilo tako. Imel sem navade, za katere me je preveč sram, da bi o njih govoril. Vendar vam povem: ko je v mojem življenju križ

opravi svoje delo, je bila tiranija teh stvari zlomljena enkrat za vselej. Bog mi je dal nov um, čist um. Z njim zdaj ravnam zelo pazljivo. Zelo pazljivo ohranjam ta čudovit, nov um, ki mi ga je Bog dal v Jezusu Kristusu. V križu je velika moč, da uniči starega človeka. Aleluja!

Naj povzamem. Vedeti moramo, da smo bili krščeni v Njegovo smrt. Vedeti moramo, da je bil stari človek uničen. V vrsticah 9 in 10, v 6. poglavju Pisma Rimljanom, piše:

... saj vemo, da Kristus, potem ko je bil obujen od mrtvih, več ne umre; smrt nad njim nima več oblasti. Kajti kar je umrlo, je umrlo zaradi greha enkrat za vselej, kar pa živi, živi Bogu.

Tako kot on živi Bogu, lahko živiva Bogu tudi jaz in ti, ko v naju križ opravi svoje delo. Tega se moraš oprijeti. Kako si prejel svoje odrešenje? Po veri! Kako prejmeš delo križa? Oprimeš se ga po veri. To je res, tako je pisano in to naj bi imel vsak vernik. Drugo delo križa je: jaz sem usmrčen s Kristusom, da bi bil stari človek uničen. Z njim je konec in nad mano nima več nobene moči. Ni mi treba še naprej grešiti, ampak sem lahko osvobojen moči greha. Če hočemo to pravilno obrazložiti in pojasniti, moramo razumeti, kaj je meso. Glede tega imajo mnogi zmedene predstave. O moči križa, da opravi z mesom, bom govoril v naslednjem, tretjem sporočilu te serije.

Slava Bogu. Ali ni to čudovito? Kakšen Odrešenik! Slavimo ga! Kakšnega velikega duhovnika imamo! Za vsako našo stisko in potrebo je preskrbel rešitev.

“Gospod Jezus, radi bi se ti zahvalili za to, kako si rešil problem starega človeka. Zahvaljujemo se ti in te slavimo. Molim, da bo resnica tega sporočila o križu zdaj opravi svoje mogočno delo v vsakem, ki bere to sporočilo. Če kdo še ni odrešen, prosim, naj po križu Jezusa Kristusa pride do odrešitve. Če se kdo bori z grozljivo preteklostjo, se ti, Oče, zahvaljujemo, da križ, moč križa, lomi ta jarem z njegovega hrpta v imenu Jezusa. Osvobodi nas, da bomo nova stvaritev, kakršna smo že v Kristusu Jezusu. Prosim te tudi, da v nas sprostiš duha vere, da Božje besede ne bomo le poslušali, ampak bomo vanjo tudi verjeli. *S srcem namreč verujemo, in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja.* Bog, vsadi v naša srca vero, da so te besede resnične. Niso izmišljotina ali bajka. So trdna, litoželezna Božja resnica. In daj nam milost, da se oprimemo te resnice. Da ne bomo več prenašali podkrščanskega življenja, ki kar naprej ostaja v grehah. Proč s takimi mislimi! Nikakor ne! Bog ne daj!”

Če hočeš stati v veri in pogledati v svojo preteklost, če ti je Bog spregovoril in res veš, da se moraš popolnoma odtrgati od nje, potem te vabim, da moliš takole:

“Bog, verjel bom tej besedi in o njej ne bom razglabljal. Verjel ji bom in se je oprijel. Verjel bom, da je res, kar Ti praviš – da je bil moj stari človek križan s Kristusom, da bi bilo telo greha uničeno. Zdaj bom storil korak vere. Te resnice se bom oprijel tako, kakor se oklepam Jezusa za odrešenje. Oprijel se bom te resnice za osvoboditev od svoje preteklosti. Za sabo puščam vse te strašne dogodke, ko so me zlorabili in sem se počutil ničvrednega. Za sabo puščam grešne navade, ki so me vklepale. Prihajam k tvojemu križu, da bi moč križa v meni opravila svoje delo: uničila starega človeka in me osvobodila v novo stvaritev, kakršna sem že v Jezusu Kristusu.”

Če hočeš storiti korak vere, reci: "Stopam naprej in ne bom več prenašal tiranije tega starega življenja." Stori to za Jezusa, za Boga. Sprejmi zdaj to odločitev vere: "Ne bom več dopustil, da greh vlada nad mano. Naj moč križa opravi svoje delo. Aleluja."

Usmeri svoj pogled na vstalega Gospoda Jezusa Kristusa. Od kje prihaja tvoja vera? Iz Božje besede. Se strinjaš? Torej moli z mano:

"Gospod, ne prihajam k pridigarju, prihajam k tvoji besedi. Slišal sem tvojo besedo. Tvoj Duh je spregovoril mojemu srcu. Bog, ti nisi lažnivec. Tvoja beseda je resnica in prihajam k resnici tvoje besede, da bi se je z vero oprijel. Ta greh ne bo več vladal nad mano. Gospod, sprejemam resnico, da je bil stari človek, moja grešna preteklost, moja podedovana narava, rane, ki so mi jih prizadejali drugi in celo neumna dejanja, ki sem jih storil sam – da je bila moč vsega tega zlomljena na križu. Uničena na križu! Imam novo dediščino! Sem v Kristusu Jezusu! Nisem v Adamu! Križ je odrezal mojo Adamovo naravo! In bil sem oživiljen v Kristusu Jezusu. Aleluja! Sprejemam to, Gospod. Naj to opravi svoje mogočno delo v meni. Verjamem ti, da bo ta resnica delovala v meni, in da se bo njena moč še povečala, ko bom rasel v veri. Verjamem, da bo nad menoj zavladata, ko se oprimem tvoje besede in imam tvojo resnico. Gospod, danes sem začel prositi, iskati in tudi najdevati. Začel sem trkati in na slavo Jezusa Kristusa bom v svojem življenju videl sad tega. Zavračam tiranijo svoje preteklosti. Prevladovanje moje stare narave nasprotuje Božji besedi, tvojemu Duhu in temu, kar je Jezus storil na Golgoti. Hvala ti, čudoviti Jezus, da si vzel mojega starega človeka in ga pokopal skupaj s seboj. In pustil si ga v grobu, da me ne bi motil v mojem vstajenjskem življenju. Aleluja. Slava Bogu!"